

MĂ GÂNDESC LA CĂILE MELE

Vă mulțumesc, fraților. Mă simt foarte bine când văd că-mi faceți această primire. Vă mulțumesc mult. Nu-i nimic mai plăcut decât să vii într-un loc unde te simți binevenit, ca acasă. Când stăteam acolo m-am gândit la bunătatea lui Dumnezeu față de oameni. Apoi a fost prorocia, rostită prin Duhul Sfânt, în care ni se spunea să ascultăm mesajul, iar frații s-au ridicat și au spus acele cuvinte care m-au făcut să mă simt foarte bine.

Astăzi s-a întâmplat să mă uit peste niște avertismente. După cum a spus și fratele Joseph aseară, am fost programat să merg peste ocean, dar nu am reușit s-o fac din pricina unor investigații pe care le fac finanțele în biserica mea cu privire la niște taxe, la întemeierea bisericii și la faptul că trebuie să avem un anumit număr de membri ceruți de guvern. Eu nu am știut nimic despre toate acestea fiindcă Tabernacolul Branham este unul inter-denominațional. Nu am știut că trebuie să trecem prin toate aceste rigori. M-am gândit că este doar o biserică ce are diaconi, păstori, etc. dar guvernul s-a schimbat. Și cred că aceasta s-a întâmplat în anul 1949. În vremea aceea eu eram pe câmpul misiunii și din cauza aceasta nu am știut nimic despre aceste schimbări.

După cum am spus și aseară, noi vorbim despre rachete și despre lună, dar nu putem avea grijă de ceea ce se petrece aici jos. Și după cum merg lucrurile nu facem prea bine.

Și încă un lucru. I-am spus fratelui Joseph că aseară am făcut o mare greșală deoarece i-am spus că nu îmi place să am o adunare fără să țin și un serviciu de vindecare. Noi am stabilit ca serviciul de vindecare să se țină vineri, dar chiar atunci scumpul și bunul meu prieten, fratele Grand, are un serviciu de căutare a Duhului Sfânt. Nu aș vrea cu nici un chip să ni se suprapună serviciile. Fratele Joseph a spus că fratele Grand l-a rugat să stabilim o altă zi pentru serviciul de vindecare.

Nu știu dacă fratele Grand este aici pentru că nu l-am văzut încă dar doresc ca Domnul să-i binecuvânteze sufletul pentru felul lui frumos de purtare.

I-am promis că vom schimba ziua, așa că joi va fi la fel de bine ca și vineri.

Acum haideți să mergem mai departe deoarece eu cred că salvarea sufletului este mai importantă decât toată vindecarea.

Acesta-i adevărul. Sufletul este principalul, deoarece voi puteți fi vindecați de boală și apoi să vă îmbolnăviți din nou, dar când sufletul este vindecat acesta este un lucru veșnic. Trupul se poate îmbolnăvi din nou, dar salvarea sufletului este veșnică.

Ați încercat să vă gândiți vreodată ce este Viața veșnică? Și ce ați putea da pentru ea? Dacă aș putea fi din nou un tânăr de nouăsprezece sau douăzeci de ani, dacă aș avea toată lumea și aș putea să trăiesc cinci sute de ani fără să fiu bolnav sau bătrân, și aș avea de ales între o altă viață în care aș avea tot felul de neazuri și ar trebui să-mi cerșesc pâinea iar la sfârșit ar trebui să fiu prigonit și ucis dar aș avea Viața veșnică, aș alege-o pe aceasta. Vedeți? După ce trec cei cinci sute de ani totul se sfârșește, dar Viața veșnică nu va avea sfârșit și voi trăi pentru totdeauna în prezența lui Hristos. Noi nu știm ce este învelit în comoara pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

Mă bucur să te revăd, Frate Rasmusson. Nu am avut prea multă părtașie împreună dar cred că vom avea cât de curând un dejun și vom putea să ne strângem mâinile și să stăm împreună cu bărbații aceștia care mă cheamă de multă vreme în mijlocul lor. Aceasta mă face să mă simt cu adevărat bine. Și soția mea vrea să vă mulțumească pentru primirea de aseară. Ea nu a ajuns în seara aceasta pentru că avem un copilaș, pe Iosif. Câți din voi își

amintesc că v-am spus despre nașterea lui? Domnul mi-a arătat acum șase ani că vom avea un băiat.

Cu câțva timp în urmă am fost la o adunare spaniolă și le-am zis: „Aceasta este o adunare internațională. Eu sunt irlandez, soția mea este germană, copilul meu este indian iar eu vorbesc în fața unor spanioli.”

Și după un timp o fată spaniolă m-a întrebat:

„Frate Branham, nu crezi că fiul tău este cam alb pentru un indian?”

„Este indian prin ceea ce face”, i-am răspuns eu.

Este cam târziu și nu vreau să vă țin prea mult. Fie ca Domnul să ne binecuvânteze în timp ce ne vom pleca să vorbim cu El.

Scumpe Tată, noi nu găsim cuvinte ca să putem exprima sentimentele din inimile noastre. Cineva spunea odată, într-o adunare, că el vorbește fluent șapte limbi dar când a ajuns în Prezența Ta n-a putut spune nici măcar un singur cuvânt. Tu ai văzut însă cum s-a simțit și i-ai dat o limbă nouă ca să-și poată exprima sentimentele pentru Tine.

Așa ne simțim și noi, Doamne: nu găsim cuvintele potrivite să Îți spunem cât de mult Te iubim, să Îți mulțumim pentru tot ce ai făcut pentru noi și să Te rugăm respectuos să continui să fii cu noi. O, câtă nevoie avem de Tine, Doamne!

Așa cum spunea poetul de cântare:

O, am nevoie de Tine,

Am nevoie de Tine

În orice ceas am nevoie de Tine.

Tot așa simțim și noi, Doamne. Apropie-Te deci de noi acum, când stăm după o măreață zi în care am văzut din plin manifestarea binecuvântărilor Tale.

Tată, noi am venit în seara aceasta aici ca să auzim Cuvântul Tău și Te rugăm să pui cuvintele Tale pe buzele slujitorului Tău ca să vorbească inimii poporului Tău. Și fă ca atunci când vom pleca de aici inimile noastre să fie atât de pline de iubirea Ta încât să dorim să Te slujim mai mult ca niciodată în viață.

Dacă printre noi se află vreun călător, vreun străin care nu Te cunoaște în botezul Duhului Tău și nici după mărturisirea credinței, fie ca acesta să fie ceasul în care să spună „Da” pentru Dumnezeu și să Ți se predea în întregime. Iar dacă a făcut aceasta dar nu a primit încă Duhul Sfânt de când a crezut, fie ca în seara aceasta să primească darul lui Dumnezeu în viața lui.

Doamne, dacă printre noi sunt bolnavi, îngăduie să plece de aici bucuroși și mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru că au găsit credința adevărată și sănătate. Noi depindem de Tine, Doamne, căci ne-ai promis că ne vei umple cu lucruri bune.

„Ferice de cei însetați și flămânzi după neprihănire, căci ei vor fi săturați.” (Matei 5.6).

Vorbește inimilor noastre fiindcă avem nevoie și Te rugăm să faci aceasta în Numele lui Isus. Amin

Pentru seara aceasta am ales subiectul : **„Mă gândesc la căile mele”** și vreau să citesc un text din Scriptură, din **Psalmul 119.59”**

„Mă gândesc la căile mele, și îmi îndrept picioarele după învățăturile Tale.”

(n.t: în traducerea engleza scrie: *„spre mărturiile Tale”*).

David era în încercare atunci când a scris acest Psalm; era în perioada când Saul încerca sa-i ia viața. Casa lui era sub observație iar oamenii lui Saul îl urmăreau să vadă când va ieși ca să-l omoare.

Pot să mi-l imaginez pe David umblând în sus și-n jos frecându-și mâinile. De obicei când omul dă de necaz se întoarce spre Dumnezeu. Este destul de rău că trebuie să se ajungă mai întâi aici pentru ca omul să recunoască că e un păcătos sau departe de prezența și binecuvântarea lui Dumnezeu, dar Dumnezeu face totul în felul acesta.

Și în timp ce stătea și se gândea a fost cuprins deodată de bunătatea lui Dumnezeu și a început să cânte: *„Mă gândesc la căile*

mele și îmi îndrept picioarele spre mărturiile Tale.”

Cu câteva luni în urmă în micuțul nostru oraș Jeffersonville, Indiana, am fost claxonat de o mașină și o femeie m-a rugat să merg la tribunal să vorbesc cu judecătorul, care este un prieten al meu, și să intervin pentru fiul ei care era acuzat că ar fi furat o mașină. Eu l-am sunat pe judecător și i-am zis:

„Aș putea vorbi cu tine dimineață înainte de începerea procesului?”

„Sigur că da”, a răspuns el.

Dimineața m-am dus la biroul lui, iar el m-a primit cu o strângere puternică de mână după care m-a întrebat:

„Frate Branham, ce ai de gând să faci în dimineața aceasta?”

„Judecătorule, aș vrea să te întreb ceva știind că într-o zi va trebui să stai și tu înaintea unui Judecător. Deci, știi că trebuie să fii corect în toate deciziile pe care le iei. Mama băiatului pe care urmează să-l condamni peste câteva minute m-a chemat aseară și mi-a spus că fiul ei i-a plâns pe umăr și i-a zis: „Mamă, dacă Dumnezeu mă va ajuta să ies, Îl voi sluji în toate zilele vieții mele.”

Judecătorul m-a privit și mi-a zis: „Știi ceva, Billy? Eu nu am trimis la penitenciar nici un om care vrea să fie predicator.”

Vedeți?

Când suntem în necaz începem să ne gândim la Dumnezeu. Este trist că trebuie să ajungem în asemenea situații ca să facem aceasta, dar așa este.

Când Israelul a ajuns în încercare, după ce L-au părăsit pe Domnul, s-au dus după idoli și au făcut lucruri pe care nu trebuiau să le facă, s-au întors spre Dumnezeu și au început să strige. Au sacrificat animale și au strigat zi și noapte pentru îndurare.

Și ciudat lucru este că și cu biserica e la fel ca și cu Israelul: Dumnezeu vine în ajutorul ei iar când totul este bine uită totul.

Dacă Dumnezeu a fost atât de îndurător să ierte un om de păcatele lui și să-i dea Viața veșnică, acel om ar trebui să fie plin de respect față de Dumnezeu în toate zilele vieții lui și să nu-și mai abată niciodată pașii de la învățăturile LUI.
Ar trebui să umble corect înaintea Lui, dar din păcate nu e așa.

S-ar cuveni ca noi toți să-L căutăm pe Domnul înainte ca să ajungem în necaz. Nu-i bine să așteptăm până ajungem în necaz și doar atunci să-L căutăm pe Dumnezeu. Da, ar fi bine să Îl găsim acum, pentru că este scris că „*El este un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.*” (Psalmul 46.1).

Îmi amintesc de-o întâmplare și cred că soția mea, care stă acolo, și-o amintește si mai bine. În luna noastră de miere nu am avut destui bani așa că am dus-o să vadă cascade Niagara apoi am mers și la vânătoare. Într-o dimineață am lăsat-o la cabană și m-am dus să vânez. I-am spus că voi fi înapoi într-un anumit timp. Ea era fată de oraș și nu fusese niciodată în munți. I-am zis: „Am să aduc și niște cartofi și o să-i coacem. Punem unt peste ei și o să avem o adevărată masă festivă. Mă voi întoarce până

pe la ora două.”

L-am mângâiat pe Billy, care avea cam cinci ani, și am luat-o prin pădure. Curând am luat urma unui urs, dar după un timp am observat altceva pe partea cealaltă. Am luat-o printr-o vale apoi prin alta și am ajuns jos de tot, într-un loc numit „Uriașii”, în Arirondacks. Acolo am împușcat o căprioară deoarece m-am gândit că e mai bună decât un urs și m-am hotărât să mă întorc.

Am observat că se adună nori mari așa că mi-am zis: „Am s-o iau pe aici...” Oricine umblă prin păduri știe că atunci când se adună norii e bine să te așezi jos și să aștepti pentru că se lasă ceața și nu mai ai orientare.

Și în timp ce urcam gândindu-mă că merg bine, mi-am dat seama că am mers mult prea departe și că m-am rătăcit încercând să găsesc locul unde am împușcat căprioara. M-am învârtit de trei ori în același loc. Indienii numesc asta „umblatul morții” Crezi că mergi într-o direcție dar de fapt te învârți în loc.

Furtuna era deja acolo și curând a început să ningă.

Mă gândeam: „Ce să mă fac? Soția și copilul meu sunt singuri în pădure iar dacă nu ajung la ei vor muri în noaptea aceasta.”

În mod normal ar fi trebuit să caut o grotă și să stau acolo o zi sau două până se oprește furtuna, dar eram îngrijorat pentru ei deoarece știam că nu-și pot purta singuri de grijă în pădure.

Mai mult, știam că mă învârt în cerc dar ce cerc

era? Vântul îmi sufla în față când m-am dus să împuşc căprioara iar acum, pe drumul de întoarcere, îmi sufla tot în față. Deci nu puteam să-mi dau seama încotro s-o iau pentru că vântul îşi schimba tot timpul direcția.

Atunci mi-am zis: „O voi lua din nou drept înainte.
Nu mă mai întorc ci voi merge drept
pentru că ştiu că am dreptate. Sunt un vânător prea bun ca să mă pierd în
pădure.”

Şi am pornit din nou încurajându-mă; acesta este
intelectul: „Nu mă pot rătăci pentru că sunt un vânător prea bun”, dar în timp
ce mergeam mi-am dat seama că m-am rătăcit.

Aşa se întâmplă şi atunci când credem că totul este
în ordine dacă mergem la o biserică; este Ceva care ne spune că suntem rătăciți.
Stați numai să fiți în pericol de moarte şi veți vedea atunci cum veți gândi. E
bine să fiți sinceri.

În clipa când am recunoscut sincer în inima mea că
sunt neputincios, am putut auzi un Glas care îmi zicea: *„Domnul este
ajutorul potrivit în timp de necaz.”*

Atunci m-am gândit: „Cred că o iau razna..” dar
imediat mi-am dat seama că eram pierdut de tot. M-am pus în genunchi, mi-am
scop pălăria, mi-am rezemat arma de un copac şi am spus: „Doamne Dumnezeule,
m-am pierdut şi am nevoie de Tine.”

Apoi m-am ridicat şi am spus: „Acum voi merge drept
înainte!” Şi după ce am făcut doi sau trei paşi am simțit o mână pe umărul meu.
M-am întors să văd ce era: norii se risipeau înapoia mea şi am putut să văd turnul
de pe vârful muntelui Hurricane. Mergeam direct în direcția opusă şi aş fi

ajuns în Canada, dar Domnul m-a întors spre turn.

Am început să plâng și să Îl laud pe Domnul pentru că mi-a îndreptat pașii pe cărarea bună. A fost un timp măreț pentru mine, dar pot spune că totuși n-a fost nici pe jumătate ca ziua când eram pierdut iar El mi-a întors fața către Calvar. Nu pot uita niciodată momentul acela.

Haideți să ne întoarcem la El cât timp mai suntem întregi la minte.

Cu câțva timp în urmă un băiat de culoare a alergat în adunare în timp ce se făcea chemarea la altar, a urcat pe platformă și a spus: „Vreau să devin creștin în seara aceasta.”

„Desigur, noi ne bucurăm întotdeauna să auzim aceasta”, i-am răspuns.

Și tânărul a continuat: „Vreau să devin creștin din următorul motiv: eu am umblat de colo-colo prin pădurile de nord, fără bani și fără vreun scop. Odată am ajuns la o cabană unde era bucătăreasă o bătrână de culoare și ea m-a angajat s-o ajut la spălatul vaselor. Dormeam într-o cămăruță care era împărțită în două printr-o perdea de pânză. Și într-o noapte, în timp ce eram cu capul sub pătură, am fost trezit de niște voci care vorbeau tare sub fereastra mea. Mi-am scos capul de sub pătură să aud ce vorbesc. Și unul dintre ei zicea:

„Jim, hai să ne grăbim la cabană deoarece în câteva momente vom fi spulberați pentru vecie de tornada care se îndreaptă spre noi.”

Am sărit repede din pat și am privit pe geam. În depărtare se vedea norul acela mare, în formă de pâlnie, însoțit de tunete și fulgere. Când fulgera vedeam cum copacii se răsuceau și cum coada aceea mare ca de șarpe se îndrepta spre cabană. Atunci am auzit cum se trage perdeaua și bătrâna de culoare mi-a zis:

„Vino încoace, fiule. Vezi că am o lanternă aici...”

M-am dus lângă ea și femeia m-a întrebat:

„Ești creștin?”

„Nu, nu sunt”, am răspuns eu.

Și ea mi-a zis: „Ei bine, ar fi cazul să începi să te rogi pentru că acest vârtej va culca totul la pământ.”

Reverendule, m-am pus pe genunchi lângă femeia aceea dar eram prea speriat ca să mă pot ruga. Nu puteam să-mi adun gândurile. De fiecare dată când începeam să zic ceva, auzeam cum este dezrădăcinat vreun copac și izbit de cabană în timp ce geamurile se făceau țândări. Sigurul lucru pe care puteam să-l fac era să observ calmul cu care trecea femeia aceea sfântă prin asta; nu era îngrijorată deloc și vorbea cu Cineva care ei îi era cunoscut.

Atunci am zis: „Doamne, sunt prea speriat ca să mă pot ruga, dar dacă mă vei ține în viață mă voi ruga după aceea.”

Vedeți, uneori este nevoie de un necaz ca să ne îndreptăm nădejdea spre Dumnezeu și să ne întoarcem la El.

Cred că Iov s-a gândit la căile lui și a dorit să fie sigur nu doar de căile lui ci și de ale copiilor lui. Și a urmat singura cale dată de Dumnezeu pentru om: arderea de tot și sângele.

Ați citit cartea lui Iov? El zicea: „*Poate că fiii mei au păcătuit și au supărat pe Dumnezeu în inima lor. Voi aduce o jertfă pentru ei.*” (Iov 1.5b).

Vedeți, el voia să fie sigur pentru că era corect și normal.

Cred că am avea o delicvență juvenilă mult mai scăzută dacă mamele și tații din țara noastră ar petrece mai mult timp pe genunchi, în rugăciune, pentru a-și aduce copiii la Dumnezeu, în loc să umble la aceste petreceri sociale.

Iov a venit pe calea sângelui, a sângelui vărsat. Este singura cale prin care Dumnezeu a avut vreodată părtășie cu omul: pe baza sângelui vărsat. Nu există nici o cale prin care Dumnezeu să aibă părtășie cu omul, decât prin sângele vărsat.

În Vechiul Testament Israelul trebuia să vină într-un loc pentru închinare și acesta era sub sângele vărsat.

Astfel, când a ajuns în încercare, Iov a putut să strige: „...*știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ.*”

Chiar dacă mi se va nimici pielea și viermii vor mânca acest trup, totuși în acest trup Îl voi vedea pe Dumnezeu. Chiar dacă mă va omorî tot mă voi încrede în El.” (Iov 19.25-27 – parafrizare). De ce? El știa pe ce cărare să se întoarcă atunci când era în necaz.

Unii din noi merg pe alte căi în această epocă nervoasă. Da, și din cauza aceasta mulți creștini ajung la psihiatru. Dar și psihiatrul trebuie să meargă la un alt psihiatru.

Întoarceți-vă pe calea spre Dumnezeu pentru că El este Vindecătorul nostru. *„...dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu.*

Și orice vom cere, vom căpăta de la El...” (I Ioan 3.21-22a).

Iov a putut spune din toată inima: *„Dar știi că Răscumpărătorul meu trăiește...”* Vedeți, el s-a gândit la căile lui și s-a întors către El.

David a făcut acel rău mare omorându-l pe Urie hetitul ca s-o poată lua pe frumoasa lui soție, Batșeba, dar prorocul Natan a venit în fața lui și a dat pe față păcatul săvârșit. Atunci David s-a gândit la căile lui și s-a pocăit în sac și cenușă. Vedeți, aceasta este o întoarcere corectă și Dumnezeu l-a ascultat.

Dumnezeu va asculta întotdeauna un bărbat sau o femeie care își va îndrepta picioarele spre învățăturile Lui. David era vrednic de moarte și i s-a pronunțat chiar condamnarea la moarte, dar Natan i-a

zis: „*Sigur nu vei muri.*” deoarece știa că David îl cunoștea pe Dumnezeu. Și cu toate acestea a făcut acel lucru rău pângărind-o pe soția fratelui său.

Poate în seara aceasta este și printre noi vreun David tot atât de vinovat ca David din Biblie. Când stingi lumina tu vezi fața fratelui tău, omul căruia i-ai pângărit soția iubită sau i-ai rupt casa fiindcă ea și-a părăsit soțul.

Ar trebui să mărturisiți aceste lucruri și să vă pocăiți în sac și cenușă.

Ceea ce are nevoie biserica în seara aceasta este o mărturisire și o îndreptare spre învățăturile Domnului Dumnezeu. Acolo este îndurare, milă și iertare. Se pare că lucrul acesta îi bântuie pe oamenii care merg mai departe așa confruntându-se ceas de ceas cu moartea.

De ce să continuăm să fim egoiști, lacomi și neevlavioși având ochii îndreptați spre lucrurile lumii? Este timpul să ne întoarcem la învățăturile lui Dumnezeu: „*Când mă gândeam la căile mele, mi-am îndreptat pașii spre învățăturile Tale.*”

Patriarhul Iacov a făcut un lucru rău, mințindu-l pe bătrânul lui tată din pricina dreptului de întâi născut. Și într-o zi inima lui a început să dorească să se întoarcă acasă. Desigur, în tot timpul acesta s-a gândit că este îndreptățit în ceea ce a făcut, dar în timp ce era pe drum să se întoarcă, a aflat că Esau vine să-l întâmpine și atunci s-a gândit la înșelăciunea lui. Și știți ce a făcut? S-a rugat toată noaptea pe partea cealaltă a râului. S-a gândit cum și-a înșelat fratele și asta l-a făcut să stea toată noaptea în rugăciune. Dumnezeu știa că de asta avea nevoie ca să se liniștească.

Îmi amintesc de timpul când biserica făcea toată noaptea adunări de rugăciune. Când se termina predica nu era nici măcar un singur ochi uscat în biserică. Toată lumea plângea înaintea lui Dumnezeu.

Dar astăzi parcă s-a pierdut acest lucru; oamenii trăiesc cum vreau și totuși spun că sunt creștini. Mă întreb dacă nu cumva ne apropiem de casă. Este bine să ne gândim la căile noastre și să ne întoarcem pașii la învățăturile Lui.

Marele proroc Moise a ajuns păstor de oi și umbla pe o veche cărare făcută de oi. Poate îi era foarte cunoscută, dar în dimineața aceea era ceva în jurul lui, se întâmpla ceva deosebit față de celelalte dimineți. Voi știți că Isus a spus odată: „*Vă spun că dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga.*” (Luca 19.40). Mă întreb dacă nu cumva îi predicau îngerii.

Și deodată a început să se gândească la căile lui, unde a greșit în viață și a încercat să găsească siguranță în timp ce poporul lui era în robie.

Dumnezeu să facă în așa fel ca orice inimă de predicator să capete această povară. Cum putem avea liniște în Dumnezeu când lumea e acoperită de păcate și membrii bisericii trăiesc în păcat? Cum putem avea liniște când biserica este ruptă în bucăți de crezuri, denominațiuni și frățietăți? Dumnezeu cere sfințenie pentru că altfel nimeni nu Îl va vedea pe Domnul.

Moise a început să se gândească la căile lui: cum a continuat cu școlarizarea și antrenamentul fiindcă știa că are o chemare de la Dumnezeu în viața lui. Dar problema este că a încercat să facă totul în felul lui.

Mulți dintre predicatori ajung aici. Au o chemare de la Dumnezeu dar urmează o școală și apoi spun că zilele minunilor au trecut și că nu mai există botez cu Duhul Sfânt. Dumnezeu să vă facă să vă gândiți la căile voastre. Același Dumnezeu care a scris Cuvântul este încă viu și vă va face răspunzători.

Dumnezeu este infinit, iar când vorbește El totul trebuie să fie desăvârșit. El nu se poate schimba, de aceea noi nu putem schimba Cuvântul lui Dumnezeu ci trebuie să ne aliniem gândirea la gândirea Lui. Gândul lui Hristos trebuie să fie în voi, iar atunci veți gândi așa cum gândește El.

Pot să văd cât de frământat era în timp ce se gândea la toate aceste lucruri. Nici un om nu poate intra în prezența propriului său trecut decât dacă este frământat. Rugăciunea mea este ca Duhul Sfânt să aducă orice inimă de aici înapoi, la trecutul ei, apoi să vă întoarceți cu adevărat la învățăturile Lui.

Și acel bătrân cu barba lungă și albă se gândea:
„Mi-am distrus viața, am 80 de ani. Dacă m-aș fi gândit mai bine când eram tânăr aș fi făcut ce trebuia, dar acum este prea târziu.” Și lacrimi mari și cristaline au început să-i curgă pe obraji.

Oh, dar în timp ce se gândea la căile lui a auzit un zgomot ciudat și s-a gândit: „Mă voi întoarce să văd ce a făcut Dumnezeu.”

Nădejdea mea este că Dumnezeu va aduce rugul Său aprins în apropierea fiecărei persoane de aici ca să ne putem gândi cu toții la căile noastre.

El l-a schimbat pe Moise care și-a întors pașii de

pe cărarea oilor și a animalelor sălbatice spre țara făgăduită. Ne face bine să ne gândim la căile noastre pentru că atunci ne gândim serios la căile Lui.

După ce cocoșul a cântat de trei ori, Petru a privit fața Domnului Isus și a început să se gândească la căile lui, la ce a făcut el pentru Domnul nostru. Și atunci și-a amintit prorocia, Cuvântul pe care îl spusese Domnul, pentru că știa că Dumnezeu îi vorbise. Și Dumnezeu care i-a vorbit lui ne-a vorbit și nouă și ne-a spus ce să facem.

Ce a făcut Petru când și-a amintit cum s-a purtat față de Isus, cum s-a lepădat de El înaintea oamenilor și cum a încercat să se poarte ca cei din lume? Când s-a gândit la căile lui a început să plângă cu amar.

Cred că acum este timpul când cântă cocoșul și pentru Biserica Dumnezeului celui viu. Haideți să stăm singuri cu Dumnezeu, să plângem cu amar și să spunem: „Dumnezeule, ai milă de mine!” Fără îndoială aici sunt bărbați și femei, băieți și fete care au nevoie de același lucru. Da, cu toții avem nevoie de Dumnezeu.

Să ne gândim deci la căile noastre și să ne întoarcem pașii spre învățăturile Lui.

Iuda a stat înaintea marelui preot să-și primească banii pentru că l-a vândut pe Domnul Isus. Cu siguranță nu aș vrea să ocup locul lui. Dar astăzi sunt bărbați mult mai vinovați decât Iuda Iscarioteanul. De ce? Pentru că primesc salarii și își cumpără Cadillac-uri și case mari vânzând principiile lui Dumnezeu. Ei se rușinează de botezul Duhului Sfânt și de mișcarea Duhului lui Dumnezeu. Sunt prea clasici. Merg la biserică dar se tem de nașterea din nou.

Spun aceasta într-o adunare amestecată dar doresc să mă înțelegeți ca pe fratele vostru. Când are loc o naștere, fie că se întâmplă pe podea, pe paie sau într-un salon frumos decorat, tot o murdărie este oricum ai lua-o. Dar aduce viață. Asta este și în cazul nașterii din nou: aduce murdărie dar însoțită de viață; aduce Viața veșnică. Amin.

Și nu mă interesează prețul: eu vreau să am acea Viață ca să trăiesc veșnic.

Oamenii merg la biserică dar își vând dreptul de naștere ca Iuda. În timp ce auzea zăngănitul monezilor care i s-au aruncat, Iuda a strigat: „Am vândut sânge nevinovat!”

Nu vreau ca între mine și Domnul meu să stea așa ceva la sfârșitul drumului și cred că nici voi.

„Am vândut sânge nevinovat!” și a ales calea cea mai scurtă: a luat o funie și s-a spânzurat.

Când vă analizați trecutul, aceasta ori vă duce la Dumnezeu ori vă conduce departe de El. Puteți lua calea păcatului, a celui căzut; puteți merge la club, să luați un whisky, să uitați că v-ați pângărit pe voi și pe alții, că ați mințit, că ați furat sau ați înșelat sau că ați respins Evanghelia pe care încercați s-o reprezentați deși vă purtați și arătați ca restul lumii de astăzi.

Dumnezeu vă vrea să fiți deosebiți. El cere deosebire, pentru că altfel sunteți la fel de vinovați ca și cum ați fi primit cei 30 de arginți.

Voi puteți lua drumul cel scurt, desigur, dar uitați-vă în Biblie. Cei ce au venit la El și s-au gândit la căile lor, ca Petru, au primit îndurare. Ceilalți, care au ales calea cea mai scurtă, au făcut-o pentru veșnicie și acum sunt undeva afară, fără Dumnezeu, fără nădejde și fără Hristos. Luați calea Lui pentru că este deschisă.

Când soldatul roman, care a străpuns coasta lui Isus cu sulița lui, a văzut cum curge apă și sânge, când a văzut soarele întunecându-se în mijlocul zilei și stâncile munților prăvălindu-se, când a auzit tunetele și trăsnetele s-a lovit cu pumnii în piept și a strigat: „Acesta a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu!” El s-a gândit la căile lui, a văzut ce a făcut și a căzut la picioarele crucii. Da, s-a gândit la căile lui și și-a întors pașii spre învățăturile lui Dumnezeu.

Pilat a încercat să-și spele mâinile de sângele nevinovat al lui Isus iar după zece ani a continuat să facă aceasta. S-a spălat, s-a spălat și s-a tot spălat dar nu a putut scăpa de el pentru că era prea murdar ca să se poată întoarce spre Omul pe care l-a ucis, iar în final și-a luat viața aruncându-se într-un lac din Elveția. Este și o legenda care spune că în vinerea mare apa albastră bulbucește.

Mă întreb dacă vă gândiți la căile voastre. Mă întreb dacă v-ați gândit la lucrurile pe care le-ați făcut și la cărarea pe care ați umblat.

Dacă vă gândiți și sunteți osândiți, nu luați cărarea cea scurtă alăturându-vă unei biserici, nu beți până nu mai știți de voi sau alte lucruri de felul acesta.

Dați-mi voie să vă spun ceva.

„Este o fântână plină cu sânge,

Trasă din venele lui Emanuel

Unde păcătoșii se scufundă

Spălându-se de vina lor.”

Alergați la El pentru că la fântână este loc pentru
toți.

Haideți să ne plecăm capetele în timp ce ne gândim
la căile noastre.

Doamne, ce putem face? Ori ne gândim acum la căile
noastre și ne îndreptăm ori poate până mâine dimineață va fi prea târziu.
Atunci inimile noastre vor tremura, moartea ne va întâlni și vom fi ca tânărul
de culoare care nu s-a putut ruga.

Dar câtă vreme suntem normali și în timp ce stăm
aici și cântăm: „Este o fântână plină cu Sânge”, poate ne gândim la căile
noastre și ne întoarcem la învățăturile Tale. Călăuzește-ne picioarele pe
cărarea vieții, pe cărarea însângerată pe care Isus a străbătut-o tot drumul de
la sala de judecată a lui Pilat până la Calvar.

Ajută-ne să ne punem deoparte pe noi înșine, să luăm
crucea Lui și să-L urmăm. Îngăduie ca în timp ce ne gândim la căile noastre,
Duhul Sfânt să vorbească inimilor noastre și astfel să ne întoarcem de la felul
nostru egoist la căile Domnului.

Stați cu toții cu capetele plecate, rugați-vă și nu vă gândiți că sunteți bine, ci veniți chiar acum la El.

Ridicați-vă în picioare și spuneți: „Doamne, eu mă gândesc la căile mele.”

Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere. „Eu mă gândesc la căile mele. Și mă întorc chiar acum. Eu am primit Duhul Sfânt cu mult timp în urmă dar am făcut atâtea lucruri... Mă gândesc la căile mele și știu că am făcut mult rău dar îmi întorc chiar acum pașii spre învățăturile Tale. Doresc ca biserica aceasta să se roage pentru mine fiindcă mă întorc spre învățăturile Tale, spre Cuvântul Tău, Doamne. Și învățătura Ta este aceasta: *„Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni.”* (Ioan 6.37). De asemenea este scris că *„cine își ascunde fărădelegele nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare.”* (Proverbe 28.13).

Voi, cei care vreți iertare pentru tot ce ați făcut și făgăduiți că de azi înainte veți avea o viață predată lui Dumnezeu, ridicați-vă în picioare împreună cu acești doi tineri.

Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă.

Dumnezeu să vă binecuvânteze și pe cei din jur.

Și eu mă ridic și vreau ca Dumnezeu să mă încerce și să mă cerceteze. Doamne, dacă este vreun lucru murdar în mine, descoperă-l căci îl voi mărturisi și îl voi pune în ordine. Voi face tot ce îmi vei cere să fac, Doamne. Dacă ați fi pe moarte ați plânge cu amar așa că de ce să nu vă întoarceți acum, înainte de izbucnirea furtunii? Grăbiți-vă pentru că atunci când va începe furtuna veți putea spune ca și Iov: *„Dar știu că Răscumpărătorul meu trăiește.”*

De ce mai stați? Mai este cineva? Ridicați-vă înaintea de a ne ruga.

„Doamne, adu-Ți aminte de mine.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Rămâneți în picioare pentru rugăciune. Da, și cei de la balcon. Credința vine în urma auzirii: *„M-am gândit la căile mele, Doamne, și mi-am întors pașii spre învățăturile Tale.”*

Poate pericolul vă așteaptă chiar la ușă. Dacă nu aveți nici o umbră de osândire, ridicați-vă în picioare pentru rugăciune.

„Am nevoie de Tine, o, am nevoie de Tine

În orice ceas am nevoie de Tine

O, binecuvântă-mă acum Mântuitorul meu

Eu vin acum la Tine.”

Eu vin, Doamne. Tot ce pot face este să mă ridic în picioare. O fac pentru că sunt convins că am greșit și am nevoie de îndurarea și iertarea TA.

Motivul pentru care insist este că știu că doar un minut poate face diferența dintre viață și moarte. De acum într-o oră sau două, unul poate muri din cauza trombozei sau a infarctului și atunci va trebui să vă

Întâlniți cu Dumnezeu.

Ridică-te acum, prietene, vino la această fântână și
Dumnezeu îți va da îndurarea Lui.

Acum haideți să ne rugăm în timp ce stăm cu capetele
plecate.

Doamne, venim la Tine plini de respect și în liniște
deoarece știm că în noi nu este nici un lucru bun. Noi toți suntem stricați
pentru că ne-am născut în păcat și am venit în lume prin minciună. Prin natura
noastră suntem păcătoși și avem nevoie de harul Tău, de îndurarea și sfințirea
Ta, Doamne, pentru că nu avem nimic bun în noi. Nici bisericile sau crezurile
noastre nu ne pot acoperi: sunt doar niște frunze de smochin care au fost
respinse de la început și vor fi respinse și la sfârșit.

Dar ne întoarcem pașii spre învățăturile Tale, la
Cuvântul Tău și ne mărturisim greșelile și păcatele și îți cerem iertare.
Doamne, oricât ar fi de mare murdăria, fie ca fântâna aceea să spele totul.
Îndură-Te Doamne. Îngăduie să plecăm de aici ca niște nou-născuți, proaspeți și
curați. Și dacă în seara aceasta vei chema acest pământ, să simțim că suntem
pregătiți s-o facem deoarece pașii noștri s-au întors spre învățăturile Tale.

Noi am fost pierduți așa cum am fost pierdut eu în
pădurea aceea, dar cât m-am bucurat în inima mea când am văzut turnul! Și
inimile noastre se bucură să vadă turnul Calvarului unde știm că este
siguranță, unde cel pierdut poate intra înăuntru și este călăuzit acasă.

Binecuvântează-i pe acești bărbați și femei dragi,
pe acești băieți și fete care s-au ridicat și au mărturisit că sunt greșiți.
Cuvântul spune că cine vine la Tine nu va fi scos afară și noi credem aceasta.

Tu ai ascultat rugăciunea lui David chiar dacă a trebuit să secere ce a semănat; l-ai iertat și a rămas slujitorul Tău pentru că s-a întors la Tine.

Ei nu s-au întors cu spatele la biserică în seara aceasta, ca Iuda, ci au venit la cruce.

Dorința lor este să se roage și să facă la fel ca Iacov: vor plânge până când Îngerul lui Dumnezeu îi va binecuvânta și le va îndepărta toate păcatele și rușinea. Eu cred că vei face aceasta, Doamne, pentru că așa ai promis.

Credem aceasta în Numele Domnului Isus.

În timp ce stăm cu capetele plecate am să-i rog pe cei ce s-au ridicat în picioare și simt că și-au întors pașii către Dumnezeu, să ridice mâna către El.

Spuneți: „Doamne, eu mi-am întors pașii.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Ei și-au întors pe deplin pașii spre învățăturile lui Dumnezeu, de aceea Dumnezeu va lua orice păcat și vă va da pacea și satisfacția pe care lucrurile lumii nu ar putea să v-o dea niciodată.

Este vreunul bolnav printre noi? Ridicați mâna.

Puneți mâna peste cel bolnav și credeți din inimă că atunci când vă rugați veți primi ceea ce cereți.

Cu câteva zile în urmă un frate m-a întrebat: „Frate Branham, crezi că vom avea o trezire în Louisville?”

„Nădăjduiesc că da”, i-am răspuns eu.

El m-a privit, iar eu am continuat:

„Frate Rogers, ieri m-am întâlnit cu Dumnezeu în peșteră. Nu pot zice că sper să fie așa pentru că nu e vorba de speranță, dar pot să-ți spun că eu nădăjduiesc aceasta.”

Noi toți nădăjduim. Nu știu dacă va fi sau nu. Dorința noastră este să ne cercetăm viețile să vedem dacă este vreun lucru necurat în noi. Dacă inima nu ne osândește știm că putem cere orice pentru că vom primi.

Eu voi cere vindecarea voastră și vreau să faceți și voi aceasta.

Haideți să ne rugăm.

Doamne, Tu ai fost străpuns pentru fărădelegile noastre și Cuvântul spune că prin rănilor Tale suntem vindecați. Oamenii aceștia sunt bolnavi trupește și din pricina aceasta nu te pot sluji așa cum ar vrea. Ei s-au îngrijorat și au venit la biserică și stau în această adunare să-l asculte pe predicator, pe slujitorul Tău, căci sunt în dureri, Dumnezeule, de aceea Te rog să faci ca inimile lor să se întoarcă spre învățătura Ta care spune:

„*Eu sunt Domnul care te vindecă.*” (Exod 15.26) și:

„*Toate lucrurile sunt cu putință pentru cei ce*

cred."

Noi credem din toată inima că Tu ne vei vindeca și vei alunga boala, pentru că inima nu ne osândește cu nimic. Astfel venim și Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Doamne, aici sunt scrisori, obiecte mici și pachetele care ii reprezintă pe cei bolnavi. Noi am fost învățați de Cuvânt că oamenii luau de pe trupul lui Pavel șorțuri și batiste iar când le puneau peste cei bolnavi aceștia erau vindecați.

Noi știm că nu suntem sfântul apostol Pavel, dar Tu ești încă același Dumnezeu, așa că Te rugăm să faci ca atunci când aceste batiste vor atinge bolnavii, vrăjmașul să le dea drumul și ei să fie vindecați.

Pentru că urmăm învățăturile lui Dumnezeu, mărturiile Bibliei Lui și credem în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu care ne curăță de toate păcatele, Te rugăm să ne dai Duhul Sfânt și vindecarea divină chiar acum, în Numele lui Isus Hristos. Amin

- Amin -